

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5821/2018
17.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибаше и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Александар Андрић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство финансија, Пореска управа, Филијала Лозница, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж број 1762/18 од 10.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж број 1762/18 од 10.05.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 187.500,00 динара као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу П број 21/2017 од 27.02.2018. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му изврши повраћај нафтних деривата Д2 у количини од 471.370 кг што прерачунато у литре износи 564.644 литара нафтних деривата Д2 или да му исплати динарску противвредност у износу од 40.443.546,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Другим ставом изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 315.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу захтев за исплату трошкова поступка до износа од 585.000,00 динара одбијен као неоснован. Трећим ставом изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж број 1762/18 од 10.05.2018. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда је потврђена у целини. Другим ставом изреке одбијен је захтев тужиоца за накнду трошкова жалбеног поступка.

Благовремено изјављеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду побијану у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном првостепеном поступку нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према одредби члана 407. став 1. тачка 3. другостепена пресуда може се побијати због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, али искључиво уколико је учињено у поступку пред другостепеним судом. Како се тужилац позива на повреде поступка које су учињене у поступку пред првостепеним судом, оне не могу бити предмет разматрања ревизијског суда.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу правноснажне пресуде решењем Л. број 1071/94 од 22.03.1994. године Привредни суд у Ваљеву је на предлог ликвидационог дужника отворио поступак ликвидације над ПП „Ћирак“ експорт-импорт из Страже, а решењем Привредног суда у Ваљеву Ст. број 3/94 од 11.05.1994. године отворен је стечајни поступак над ПП „Ћирак“ експорт-импорт из Страже. Решењем Привредног суда у Ваљеву Ст. 3/94 од 23.11.1994. године закључен је поступак стечаја. Решењем Републичке управе јавних прихода - Подручна јединица Центар Београд, Финансијска полиција број 47/3-971/93 од 15.06.1993. године од ПП „Ћирак“ експорт-импорт из Страже одузето је 471.370 кг деривата нафте Д2 а у решењу је констатовано да се роба одузима ради наплате дуга у износу од 144.348.458,842 динара и да жалба не одлаже извршење решења. Решење је донето ради наплате пореза на промет производа од 09.06.1993. године у укупном износу од 144.348.458,842 динара. Записником Управе прихода о одузимању, односно заплени робе, која је намењена промету је утврђено да ПП „Ћирак“ експорт-импорт поседује на ранжерној станици Београд 471.437 кг Д2 деривата нафт, да ово правно лице није измирило своју законску обавезу плаћању пореза на време, због чега му се ова роба одузима. Тужилац је својеручно потписао записник.

Против тужиоца је пред Општинским судом у Лозници вођен кривични поступак због кривичног дела утаје пореза из члана 154. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и одређен му је притвор у коме се налазио од 11.06. до 09.07.1993. године. У току кривичног поступка мењана је квалификација кривичног дела за које се тужилац теретио. Кривични поступак је правноснажно обустављен решењем Општинског суда у Лозници К број 201/03 од 30.06.2003. године због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

У току кривичног поступка вештачењем од стране вештака финансијске струке је утврђено да количина од 471.370 кг Д2 одговара количини од 566.664 л Д-2 а из извештаја НИС Југопетрол од 14.09. и 22.09.2006. године произлази да је малопродајна цена деривата износила 71,50 динара за литар, од чега акциза износи 20,00 динара а ПДВ 10,91 динар.

Решењем Округног суда у Шапцу Кж. број 263/05 од 26.11.2005. године уважена је жалба Републичког јавног правобраниоца па је преиначено решење Општинског суда у Лозници Кв. број 446/04 од 16.12.2004. године којим је одлучено да се окривљеном овде тужиоцу има вратити дизел гориво Д2 у наведеној количини и одбијен је као неоснован захтев окривљеног - у овом поступку тужиоца за повраћај дизел горива.

Током поступка па и у ревизији, иако се сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизијом не може побијати правилност утврђеног чињеничног стања, тужилац тврди да решење о одузимању робе никада није примио. Међутим, у управном спору који је водио против туженог У број 13831/13 од 08.05.2014. године утврђено је да је тужилац решење примио 16.06.1993. године што је констатовано у десном углу решења, што је предочено и његовом пуномоћнику, о чему је сачињен и записник од 25.03.2011. године.

Тужилац је водио више управних спорова пред Врховним судом за поништај решења тужене број 47/3-971/93 од 09.02.2006. године. Тужба тужиоца од 28.08.2013. године којим се оспорава ово решење је одбијена управо са образложењем да је на оригиналу решења о одузимању робе у горњем десном углу наведено да је тужилац решење примио 16.06.1993. године, што је утврђено његовим потписом, да је решење предочено његовом пуномоћнику, а о чему је састављен и записник од 25.03.2011. године због чега није било места поништају клаузуле правноснажности решења тужене од 15.06.1993. године.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право, одредбу члана 172. Закона о облигационим односима - ЗОО, када су тужбени захтев одбили као неоснован.

Одузимање робе тужиоцу извршено је у законито спроведеном поступку па како нема незаконитог, односно неправилног рада органа, то нису испуњени услови за примену члана 172. ЗОО као што су правилно закључили и нижестепени судови.

На основу изложеног, а како се осталим наводима ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, супротно члану 407. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију тужиоца и донео одлуку као у изреци пресуде.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чл. 165. став 2. у вези са чл. 154. став 1. ЗПП према постигнутом успеху ревидента у ревизијском поступку.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић